De beschutte baai

Matthijs Harkema

Ergens langs een kust ligt een kleine baai.

Vanaf de open zee zou je haar gemakkelijk voorbijvaren. Twee lage landtongen houden het water ertussen uit de wind. Achter de bomen staat een huisje, met ramen die naar het westen kijken.

Het is avond.

Boven het water hangt nog iets van het laatste daglicht. Langs de rotsen beweegt een dunne lijn schuim. Een golf komt tot bij een platte steen en trekt zich langzaam weer terug.

Je kunt je voorstellen dat je daar bent.

Misschien ontstaat er een duidelijk beeld. Misschien zijn het vooral de geluiden en de woorden die je een tijdje vergezellen.

Het huisje staat dicht bij de oever.

Voor de deur ligt een klein terras van ongelijke stenen. In de voegen groeit hier en daar een plantje. Een lage muur loopt langs de rand en buigt mee met de kust.

Er staat een brede bank, op een plek waar het huis de wind tegenhoudt.

Over de leuning ligt een deken.

Achter het raam brandt een lamp.

Vanuit deze hoek kun je de hele baai zien. Het water vlak bij de kant, de bomen op de tegenoverliggende oever en de opening tussen de twee landtongen.

Daarachter ligt de zee.

Je hoeft er vanavond niet naartoe.

Hier is een bank bij een huisje.

Er is een plek om even te blijven.

Misschien ben je vandaag al genoeg onderweg geweest. In wat je deed, of in alles waar je gedachten naartoe gingen.

Je kunt aankomen zonder eerst ergens mee klaar te zijn.

Het water beweegt rustig tegen de stenen.

Een golfje vult een kleine holte, blijft er een ogenblik in glanzen en loopt dan terug.

Even later gebeurt het opnieuw.

De beweging is bijna hetzelfde.

Toch vangt het water iedere keer een ander stukje licht.

Aan de rechterkant ligt een kort steigertje. Er is een roeiboot aan vastgemaakt, met twee stevige touwen.

De boot is lichtblauw geschilderd. Op sommige plekken is de verf dun geworden en komt het hout eronder tevoorschijn.

Binnen liggen de riemen naast elkaar.

De boot beweegt een klein stukje wanneer het water onder haar doorloopt.

Een touw komt even strak te staan.

Dan hangt het weer wat losser.

Ze kan hier blijven liggen.

Vanaf de bank hoor je af en toe hoe het hout zacht tegen een stootkussen komt. Een dof, klein geluid, dat opgaat in het water langs de oever.

Boven het huisje bewegen de takken van een den.

De wind zit vooral hoog in de boom. Op het terras is het beschut.

Je ruikt iets van zout en van hout dat overdag warm is geworden in de zon.

Achter je staat de deur een stukje open.

Binnen is een eenvoudige kamer, met een tafel en een stoel bij de lamp. Aan de andere kant brandt een klein vuur.

Het licht valt tot op de drempel.

Je kunt buiten blijven zolang het prettig is. De kamer is dichtbij.

Voorlopig is er nog warmte van de dag in de stenen.

De lucht boven het water krijgt een zachtere kleur.

Er ligt een smalle strook koper langs de horizon. Hogerop wordt het blauw langzaam dieper.

Een vogel vliegt laag over de baai.

Zijn vleugels raken bijna het water. Even lijkt hij zich met zijn eigen weerspiegeling mee te bewegen.

Dan gaat hij wat hoger en verdwijnt langs de bomen.

Het water sluit zich onder zijn vlucht.

Misschien komt er ondertussen een gedachte terug die je al vaker hebt gehad.

Iets waarvoor je nog steeds geen antwoord hebt. Iets wat morgen weer aandacht zal vragen.

Je hoeft die gedachte niet het water op te sturen.

Ze kan gewoon even bij je zijn, terwijl de baai blijft liggen waar ze ligt.

Aan de overkant staan een paar huizen tussen de bomen.

Overdag zouden ze beter zichtbaar zijn. Nu zie je vooral de ramen waarin licht begint te branden.

Eerst één.

Dan een tweede, iets hoger op de helling.

Het licht valt in smalle strepen op het water. De strepen worden langer wanneer er een golfje doorheen loopt en vallen daarna weer uiteen.

Vanuit de huizen is het misschien net zo.

Iemand kijkt uit het raam en ziet aan deze kant een lamp bij een klein terras.

Jij hoeft diegene niet te kennen.

Er zijn op verschillende plekken mensen aan hun avond begonnen.

Misschien wordt er een tafel afgeruimd. Misschien zit iemand nog met een boek bij het raam. Misschien staat er een pan te weken die pas morgen wordt afgewassen.

Het leven heeft hier kleine geluiden.

Een deur ergens verderop.

Een stoel die over een vloer schuift.

En steeds het water langs de kant.

Op het terras staat een pot met rozemarijn. De takjes zijn wat over de rand gaan hangen. Wanneer de wind een andere richting kiest, bereikt de geur even de bank.

Daarna verdwijnt hij weer tussen de andere geuren van de kust.

Je hoeft niet iedere verandering op te merken.

De avond gaat ook verder wanneer je aandacht ergens anders is.

Een tijdje kijk je misschien naar de roeiboot.

Op de bodem ligt een dun streepje licht van de lamp bij het huis. De rand van de boot werpt een donkere lijn op het water.

Soms hoor je een heel zacht klotsen tegen de romp.

Dan vooral weer de golfjes bij de stenen.

De touwen zijn vastgemaakt.

De riemen liggen binnen.

Voor vanavond is de boot op haar plek.

Misschien ben je gewend om rust te verbinden aan iets wat eerst af moet zijn. Een taak, een gesprek, een gevoel dat minder moet worden.

Hier hoeft de baai niet te wachten tot jouw dag een afgerond verhaal is.

Er kan iets onaf zijn.

En er kan een bank staan, bij een huisje aan het water.

Het laatste koper langs de horizon is bijna verdwenen.

Boven de linker landtong verschijnt een helder lichtpunt. Een tijdje later wordt er nog één zichtbaar, dichter bij de hoge takken.

De lucht is ruim vanuit deze hoek.

Je kijkt onder de rand van het dak door, over het water heen. De bomen houden aan weerszijden een deel van de hemel vast.

In het midden wordt de nacht langzaam zichtbaar.

De wind verplaatst zich door de den.

Je hoort een wat langer ruisen, alsof de takken elkaar iets doorgeven. Dan wordt het weer zachter.

Op het terras blijft de deken liggen.

Misschien sla je haar in gedachten om je heen. Misschien merk je vooral hoe prettig het is dat het warme licht van de kamer dichtbij is.

Je kunt het houden bij het beeld dat bij je past.

De deur beweegt nauwelijks.

De lamp staat binnen op tafel.

Een deel van haar licht raakt de stoel en een deel de muur daarachter. Het is genoeg om de kamer te herkennen zonder alles scherp te zien.

Na een tijdje kun je je voorstellen dat je naar binnen gaat.

Het zijn maar een paar stappen vanaf de bank.

De vloer bij de deur is van hout. Het raam staat op een kier, zodat het geluid van de baai mee de kamer in komt.

De stoel staat zo dat je naar buiten kunt blijven kijken.

Vanaf hier zie je het water tussen de stijlen van het raam. Een stukje van het terras. De donkere vorm van de roeiboot.

Je kunt plaatsnemen.

Buiten blijft de baai dezelfde baai.

Alleen de plek van waaruit je kijkt is wat warmer geworden.

Misschien ben je moe.

Van een volle dag, of van iets wat al veel langer duurt.

Je hoeft die vermoeidheid hier niet nuttig te maken. Er mag een avond voorbijgaan waarin je vooral ergens bent.

De stoel staat bij het raam.

Het kleine vuur brandt.

En buiten komt telkens een golfje tot bij de platte steen.

In de kamer hangt een lichte geur van hout en thee.

Op de tafel ligt een boek, met een dun lint tussen de bladzijden. Het is dicht.

Je kunt het daar laten liggen.

De vlam in de lamp beweegt even wanneer er lucht langs het raam komt. Haar schaduw verschuift over de muur.

Dan staat het licht weer rustig.

Boven de tegenoverliggende oever zijn meer sterren verschenen.

Je ziet ze tussen de takken en in het open stuk hemel boven het water. Sommige zijn duidelijk, andere worden pas zichtbaar wanneer je blik een tijdje in dezelfde richting blijft.

De maan staat laag naast de rechter landtong.

Een bleke baan licht bereikt de opening van de baai. Dichter bij het huisje breekt die baan in kleine stukjes op het water.

Ze bewegen mee met de golfjes.

Je hoeft er geen lijn in te blijven zien.

Soms is er een glans.

Dan weer donkerblauw water.

Het vuur in de kamer maakt een klein geluid. Een dun stukje hout breekt en zakt tussen de andere blokken.

De warmte blijft.

Misschien hoor je ondertussen ook iets van je eigen omgeving. Een geluid dat niet bij het huisje hoort. Verkeer, een stem, iets in de kamer waar je werkelijk bent.

Het hoeft de baai niet weg te nemen.

Je kunt naar een verhaal luisteren en tegelijk gewoon thuis zijn. Of ergens anders, op de plek waar deze woorden je bereiken.

De beelden kunnen even vervagen.

En wanneer er weer iets bij je aankomt, is er nog steeds het huisje aan het water.

Het raam.

De stoel.

Het zachte klotsen bij de boot.

Aan de overkant gaat een van de lichten uit.

Een ander blijft branden.

De weerspiegeling daarvan komt tot halverwege de baai. Soms wordt ze onderbroken door de beweging van het water.

Verderop ligt de open zee, die je vanuit de stoel maar gedeeltelijk kunt zien.

Hier buigt de kust naar binnen.

De stenen van het terras liggen dicht bij het huis. De lage muur houdt een beetje warmte vast.

Boven het water hangt inmiddels een dunne nevel. Ze verzamelt zich vooral bij de bomen aan de overkant.

De stammen verdwijnen er een klein stukje in.

De verlichte ramen blijven zichtbaar.

Het is een rustig verschuiven van vormen, terwijl de avond dieper wordt.

Misschien is er iets wat je nog steeds bezighoudt.

Het kan dichtbij blijven, ook tijdens een verhaal.

En misschien was er tussendoor even de beweging van maanlicht op het water. Of het idee van een stoel bij een open raam.

Zo'n ogenblik hoeft geen begin van iets te zijn.

Het heeft gewoon even bestaan.

Buiten beweegt de boot.

De touwen houden haar bij de steiger. Ze heeft ruimte om een beetje mee te gaan met het water.

Een klein bewegen naar links.

Dan weer terug.

In de kamer wordt het licht van het vuur wat roder.

De lamp blijft branden.

Op de vensterbank ligt een schelp, bleek aan de binnenkant en grijs aan de buitenkant. Ze is ooit opgeraapt langs de waterlijn en hier neergelegd.

Er staat geen naam bij.

Ze ligt gewoon in het licht, met een dunne schaduw erachter.

Misschien heb je haar eerder niet opgemerkt.

Dat geeft niets.

Een kamer hoeft niet in één keer ontdekt te worden.

Je kunt hier een tijdje zitten en steeds hetzelfde raam zien. Het water horen zonder erop te letten. Even naar het vuur kijken en daarna weer naar de nacht.

Aan de overkant wordt de nevel wat lichter door de maan.

De laatste ramen liggen als kleine warme punten tussen de bomen.

Er komen minder geluiden uit de huizen.

De baai blijft hoorbaar.

Een golfje bij de steen.

Water tegen de boot.

De wind, af en toe hoog in de den.

Je hoeft niet op een bijzonder einde te wachten.

Het verhaal mag langzaam stiller worden, terwijl de plek nog even blijft.

Er is een klein huisje aan een beschutte baai.

Buiten ligt een boot aan de steiger.

Binnen staat een stoel bij het raam.

Misschien blijf je in gedachten nog wat langer zitten.

Misschien worden de beelden minder duidelijk, of neemt een eigen gedachte de ruimte over.

De lamp brandt ondertussen rustig verder.

Het water beweegt op zijn eigen manier.

De maan staat boven de landtong.

En tussen twee kleine golfjes in is telkens weer het zachte geluid van de avond.

De Vrede van Overgave

Deze teksten en luisterverhalen kunnen steun of herkenning bieden, maar vervangen geen professionele zorg of begeleiding.

devredevanovergave.nl